

РЕШЕНИЕ

№ 3013

гр. София, 08.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 12.04.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Калинка Илиева

Мирослава Йорданова-Великова

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **1699** по описа за **2024** година докладвано от съдия Мирослава Йорданова-Великова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по касационна жалба на Г. Г. Ф. от [населено място], подадена чрез адв. Ч., срещу Решение № 187 от 12.01.2024 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 7- ми състав по нахд № 12476/2023 г., с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 23-4332-017399 от 24.08.2023 г., издадено от Г. Борисова - началник група към СДВР, Отдел "Пътна полиция" при СДВР, с което на касатора е наложено административно наказание „глоба” в размер на 3000 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 месеца, на основание чл. 175а, ал. 1, пр. 3 от ЗДвП за извършено нарушение по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на обжалваното решение поради неправилно приложение на материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила. Наведени са доводи, че в наказателното постановление не става ясно мястото на извършване на нарушението. Счита, че поради факта, че АУАН е съставен въз основа на докладна записка, то актосъставителят не е възприел непосредствено фактическата обстановка и АУАН е незаконосъобразен. В заключение поддържа, че е затруднено разкриването на обективната истина. Иска се отмяна на решение на СРС и произнасяне по същество, при което да бъде отменено и оспореното наказателно постановление.

В съдебно заседание касаторът Г. Г. Ф., редовно уведомен, не се явява, представлява

се от адв. Ч., който поддържа изложеното в касационната жалба.

Ответникът – началник група към СДВР, Отдел "Пътна полиция" при СДВР, редовно призован, не изпраща представител, не изразява становище.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че касационната жалбата е неоснователна.

Административен съд София-град, X-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. с чл. 63в от ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна по следните съображения:

Решението на районния съд е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютна погасителна давност за административнонаказателно преследване.

СРС е възприел фактическата обстановка, която съответства на събраните по делото доказателства и отразеното в НП. Съдът е приел, че на 07.08.2023 г. около 19:30 часа в [населено място] жалбоподателят Г. Г. Ф. управлявал моторно превозно средство - лек автомобил „П.“ модел 911 Т. с ДК [рег.номер на МПС] , собственост на „Порше лизинг БГ“ ЕООД и с ползвател С. Ф.. По същото време по площад „К. Ал. Б.“ в района между Президентството и Картинната галерия се разхождала св. Д. Р., придружена от нейни гости от САЩ. По площада имало много паркирани коли и пешеходци. Докато се разхождала, свидетелката възприела лек автомобил „П.“ модел 911 Т. с ДК [рег.номер на МПС] , червено-оранжев на цвят, който потеглил бавно по площада. В последствие автомобилът започнал да „дрифтира“, като гумите превъртали, а колата поднасяла наляво и надясно. Посочените действия продължили около 5 минути, като предизвикали възмущението на св. Р. и придружаващите я. Последната разпознала автомобила по цвета и регистрационната табела от предходна катастрофа в [населено място] с участие на същия водач. Св. Р. се занимава с управление на транспортния риск и превенция на наранявания и загинали при ПТП. За възприетото от нея свидетелката подаде сигнал до СДВР-ОПП.

Съставен е АУАН, въз основа на който е издадено процесното НП № 23-4332-017399 от 24.08.2023 г., в което е посочено, че Г. Г. Ф. използва пътищата, отворени за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари като умишлено чрез превъртане на гуми с камшични движрния, извежда автомобила извън контрол.

В писмена декларация от 14.08.2023 г. св. Р. потвърдила възприетото от нея на 07.08.2023 г. В писмена декларация от 16.08.2023 г. Г. Г. Ф. потвърждава, че на 07.08.2023 г. около 19:30 ч. бил излязъл на кафе в центъра на София с лек автомобил „П.“ модел 911 Т. с ДК [рег.номер на МПС] , като при тръгване от заведението поради мощността на автомобила и хлъзгавата настилка, автомобилът му вероятно бил поднесъл.

В хода на съдебното следствие пред първоинстанционния съд от процесуалния представител на жалбоподателя е представил заверено копие от сигнал на Г. Ф. до СРП, твърдейки за осъществено престъпление по чл. 290, ал. 1 от НК от Д. Р.. Представя се също заверено копие от частна жалба от Г. Ф. срещу Д. Р. за

престъпление по чл. 148, ал.1, т. 2, вр. С чл. 147, ал. 1 от НК, осъществено на 24.08.2023 г.

Пред първоинстанционния съд са разпитани свидетелите Д. Р., Ц. Ц., Й. К. и Й. В..

При тези данни от правна страна съдът е приел, че съставеният АУАН, както и НП са издадени от съответните компетентни органи и в рамките на техните правомощия. Обсъдил е подробно и показанията на разпитания свидетел. Приел е, че не са допуснати съществени нарушения при съставяне на акта и издаване на НП. За да потвърди наказателното постановление районният съд е приел, че нарушението на Г. Г. Ф. е подведено под правилната правна норма, а словесното описание на нарушението е достатъчно ясно и пълно описано, като същото съответства на правната му квалификация. Това, че не е използвана думата „дрифт“ не означава, че обвинението е неясно, тъй като ясно и точно са описани и фактическите действия на водача, във връзка с твърдението, че той не е използвал пътя, отворен за обществено ползване, по неговото предназначение. Приел е, че не е налице инцидентност на действията, а са доказани продължителни и настойчиви действия по преднамерено умишлено извеждане на автомобила извън контрол. В тази връзка СРС изложил и че деянието, обявено за административно нарушение, е извършено умишлено, като жалбоподателят е съзнавал действията си, които предприема по отношение на органите на управление на МПС, като е предвиждал и целял извършването на резки маневри и превъртане на колелата, както и че използва пътя не по предназначението му.

Настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

За да постанови оспореното съдебно решение, СРС правилно е установил фактическата обстановка. Направените фактически констатации и правни изводи се споделят напълно от състава на касационната инстанция.

Фактическите констатации на въззивния съд са направени при съобразяване с процесуалните правила относно проверката и анализа на доказателствения материал. Районният съд е провел съдебното следствие по начин, който да обезпечи всестранното и пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина.

Неоснователно е наведено от касатора оплакване, че поведението описано в процесното НП, не кореспондира с посочената като нарушена разпоредба на чл. 104б, т.2 от ЗДвП. Визираната разпоредба императивно забранява на водачите на МПС да използват пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Обстоятелството, че в закона не се съдържа легална дефиниция досежно „ползването на път за други цели, освен за превоз на хора и товари“ като законодателна техника предполага запълването на бланкетния състав с конкретно съдържание според особеностите на всяка хипотеза. В тази връзка, както в АУАН, така и в НП, ясно са описани всички елементи от състава на нарушението, а именно: извършване на резки маневри с управляваното МПС, превъртане на колелата на автомобила и извеждане на автомобила извън контрол. Това съзнателно опасно шофиране, посредством занасяне на автомобила в различни посоки, в никакъв случай не представлява използване на пътя в съответствие с основната цел за това - за превоз на хора и товари.

На следващо място, правилно първоинстанционният съд не е кредитирал показанията на св. Й. В. - приятелка на касатора, предвид факта, че те са изолирани от останалия

доказателствен материал по делото и са в противоречие с обясненията дадени от самия Г. Г. Ф. в подадения от него сигнал до СРП и писмена декларация, в които потвърждава, че на процесния ден той лично е управлявал лек автомобил „П.“ модел 911 Т. с ДК [рег.номер на МПС] в [населено място], пл. „А. Б.“ В този смисъл, съставянето на АУАН въз основа на сигнал, подаден до СДВР- ОПП, се явява законосъобразно, тъй като са били налице достатъчно данни по преписката, включително свидетелските показания на св. Р., обективирани в писмени сведения, които да обосноват ангажирането административнонаказателната отговорност на касатора.

Съдебният състав не възприема и хипотетичните твърдения, изложени в касационната жалба, за наличие на други фактори, които биха могли да бъдат причина за поведението на превозното средство на пътя. Наличието на хлъзгава пътна настилка-павета с гланц, на което се позовава защитата на жалбоподателя, предполага шофиране със завишено внимание и съобразителност, а не с превъртане на колелата на автомобила с произтичащата от това загуба на контрол над същия. Всяко неовладяване на автомобила и загубата на контрол в процеса на поднасяне на МПС би могло да има фатални последици. Подобно поведение по пътната мрежа, отворена за движение, застрашава не само живота и здравето на намиращите се в автомобила лица, но и на останалите участници в движението, поради което се характеризира с висока степен на обществена опасност.

На следващо място, противно на застъпеното в касационната жалба становище, констатираният в случая метод на управление на превозното средство несъмнено представлява „ползване на път, отворен за обществено ползване, за друга цел, несъобразена с предназначението му за превоз на хора и товари“. Освен с приложените писмени доказателства, изводът за извършено неправомерно управление се потвърждава и от приложената по делото докладна записка от служител от ОПП към СДВР, станал свидетел на рисковото управление от страна на касатора в настоящото производство, посредством преглеждане на хостинг на кратки видеоклипове в Т. Т.. В този смисъл, категорично е установено по делото и мястото на извършване на нарушението, което е описано подробно както в АУАН и НП, така и в сведенията на св. Р..

От изложеното съдът намира, че водачът е осъществил виновно приписаното му нарушение на чл. 104б, т. 2 ЗДвП. Обществената опасност на така осъщественото административно нарушение е значителна с оглед механизма, по който е извършено деянието, като от него може да се обосновават изводите за виновно поведение на нарушителя. Санционната разпоредба на чл. 175а, ал. 1, пр. 3 от ЗДвП предвижда, че се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок 12 месеца и глоба 3000 лв. водач, който ползва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. В случая, наложените на жалбоподателя наказания са правилно индивидуализирани в предвидения от закона абсолютен размер, поради което не следва да се обсъжда въпросът за тяхното редуциране. Деянието не разкрива белезите на маловажно нарушение и закономерно е било санкционирано по реда на чл. 175а, ал. 1 ЗДвП.

Като е достигнал до този правен извод, районният съд е постановил обжалваното решение при правилно приложение на закона.

По тези съображения решението не страда от пороците релевирани в касационната

жалба, поради което, като валидно, допустимо и правилно, следва да бъде оставено в сила.

Воен от горното и на основание чл. 221, ал. 2, изр. второ от АПК, Административен съд София-град, X касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 187 от 12.01.2024 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 7- ми състав по нахд № 12476/2023 г.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.